

belte, hvad der formentlig er overdrevent; den endnu hos Publikum værende Del af Aktiekapitalen er op mod 7 Mill. Kr., der ere gaaede tabt. Bankens Forhold vilde i saa Fald have kostet det danske Samfund ca. 15 Mill. Kr.

Ogsaa i denne Bank viser det sig, at Bestyrelses- og Repræsentantskabsmedlemmer var store Debitorer i Banken, og at der ogsaa er anslaaet Tab paa disse Engagementer. Jeg har tidligere i Rigsdags-salen givet en Række af Bankens Debitorer, hvorpaa Milliontabene ophobe sig. Medens man kan billige Bankkomiteens Beslutning om Skaansomhed mod de „legitime Debitorer“, kan man ikke andet end beklage, at Bankrepræsentanter indenfor Komiteen have bevirket, at Skaansomheden udstrækkes til Folk, hvorpaa der tabes Hundredtusinder. Dette er ganske uretfærdigt, naar disse Debitorer selv have haft stor Skyld i deres Insolvens.

En anden Ting er Forholdet til Privatbanken.

Privatbanken havde ifølge dens Skrivelse af 15. Marts 1908 følgende Engagementer i Detailhandlerbanken: 1) 10,2 Mill. Kr., hvorfor der er Haandpant, 2) 2,2 Mill. Kr. i Indlaansbeviser (Betalning for Langebroarealerne) og 3) hæfter som Kautionsist for et af Detailhandlerbanken stiftet udenlandsk Laan paa 3 Mill. Kr., 4) diverse andre Forbindelser op mod 700,000 Kr., i alt ca. 16 Mill. Kr.

Ved denne Kreditgivning blev Detailhandlerbanken sat i Stand til sin forrykte og fordærvelige Bankpolitik, om hvis Natur Privatbanken som største Kreditor ikke kunde være uvidende af to Grunde: a) fordi Privatbanken selv gennem Paladshotellet og Arealerne ved Langebro og andre Byggeforetagender har paaoktrojeret Detailhandlerbanken Opgaver, den ellers ikke vilde have indladt sig paa, og b) fordi Privatbanken gennem de lombarderede Værdiers Natur meget let kunde faa et Skøn over, hvor urimelige Detailhandlerbankens Engagementer var.

Privatbanken bærer da ogsaa ved Detailhandlerbanken — ligesom i Bondestan-

dens Sparekasse — et Medansvar, der maaske ikke juridisk, men med des større moralsk Vægt kan gøres gældende.

I Spørgsmaal om Afgørelsen af Mellemværendet mellem Privat- og Detailhandlerbanken er der en Del interessante Punkter, hvor der kan være delte Meninger om Rigtigheden af Komiteens Afgørelser.

A. *Paladshotellet*: Detailhandlerbanken er efter Privatbankens Mening pligtig at føre dette Byggeforetagende igennem. Da Krisen bliver akut, forlanger Vilhelm Lassen, at Hotellets Opførelse skal standses. De Herrer Glückstadt og Damm finde — sikkert med Rette —, at det tilkommer Privatbanken at overtage Grunden. Hr. Heide ønsker, at Detailhandlerbanken skal aabne en ny Entreprenør en Kassekredit paa 200,000 Kr., dog mod, at Privatbanken overtager 2den Prioritet, stor 800,000 Kr. Under Forhandlingerne i Bankkomiteen var Hr. Glückstadts Stilling den, at der blot ikke maa opføres et Hotel paa Grunden. I et Møde i Begyndelsen af Marts enes man om, at Detailhandlerbanken og Privatbanken i Fællesskab gennem et Aktieselskab skulde overtage 2den Prioritet. Denne Ordning approberes af Ministeren; i et senere Møde den 12. Marts bestemmes, at Hr. Anders Jensen skal være fri for sin Kautionsforpligtelse for de 800,000 og have sit Udlæg igen. Den 17. i samme Maaned bortfalder hele denne Ordning, idet Aktieselskabet Paladshotellet (o: Hr. Anders Jensen og hans finansielle Raadgivere) nægter at frafalde sit Krav paa Detailhandlerbanken.

Det ender med, at Detailhandlerbanken maa yde et Laan paa 200,000 Kr. til de nye Entreprenører. Privatbanken nægter paa Forespørgsel at garantere, at Detailhandlerbanken ikke lider noget Tab paa Paladshotellet. Dette erklærer Hr. Heide; Hr. Winther slutter sig til Hr. Heide og erklærer, at Detailhandlerbanken er juridisk forpligtet overfor Aktieselskabet Paladshotellet.

Den 25. Marts erklærer Bankkomiteen, at Paladshotellet ikke har Krav paa, at Detailhandlerbanken skal finansiere Op-